

Arrest

nr. 246 029 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 juli 2018.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2012 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 31 oktober 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad),

die bij arrest nr. 97 745 van 22 februari 2013 ook de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 6 maart 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 15 juli 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 december 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 3 april 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische partner.

Op 14 oktober 2014 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 5 januari 2017 nam de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd naderhand ingetrokken.

Op 31 juli 2017 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 197 659 van 10 januari 2018 vernietigde de Raad deze beslissing.

Met een schrijven van 27 januari 2018 vroeg de gemachtigde aan verzoeker opnieuw de nodige stukken over te maken in het kader van een onderzoek op grond van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan het verblijfsrecht.

Op 20 februari 2018 maakte de raadsman van verzoeker een schrijven met verschillende stukken over aan de gemachtigde, waaronder loonfiches tot december 2017, een bewijs van deelname aan een cursus maatschappelijke integratie, bewijs van inschrijving van Y. I. in het buitengewoon onderwijs van 30 januari 2018 en van Y., A. voor het 1ste leerjaar A secundair onderwijs, een nieuw bewijs van ziektekostenverzekering, een attest van NT Breakthrough en NY Waystage, en getuigenissen van collega's en vrienden.

Op 3 juli 2018 besliste de gemachtigde opnieuw een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Y.

Voorna(a)m(en): G.

Nationaliteit: Burkina Faso

Geboortedatum: [...]1974

Geboorteplaats: Z.-K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Alsook aan het verblijf van Y., A. (rr.[...] en Y., I. ([...])

Allen verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 3.04.2014 in functie van zijn partner V. M. (rr. xxx). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de informatie in het dossier vormt betrokkene geen koppel meer met de Belgische sinds 9.02.2014, de datum van de beëindiging van de wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming. Het verslag samenwoning dd 2.08.2016 bevestigt dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 9.03.2016 reeds verzocht zijn/haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Daarop legde betrokkene volgende documenten voor: loonfiches en foto's waarop naar alle waarschijnlijkheid zijn ex-vriendin en kinderen te zien zijn, alsook hijzelf. Verder informatie of context bij de foto's werd er niet gegeven, verder werd ook een brief van de advocate van betrokkene voorgelegd, een oude gezinssamenstelling, betrokkene's F-kaart, (oude) verklaring wettelijke samenwoning, bewijs van blanco strafregister in België, bijlages 15 van de kinderen dd. 11.08.2015, visa van de kinderen, bewijs van cursussen integratie en Nederlands die betrokkene gevolgd heeft, schoolattesten van de kinderen, attest van verblijf in't Sas, verklaring van de ex-partner ivm de reden van de breuk dd.6.04.2016, verklaring van F. D., getuigenissen van een aantal collega's en vrienden betreffende betrokkene's integratie, bewijs van inschrijving om een sociale woning te krijgen + uitprint van de wachtlijst, brieven van een aantal dokters opgesteld op basis van onderzoeken en een chirurgische ingreep (allen van 2014) + resultaat van een bloedanalyse dd.2.03.2013, bewijs van ziekteverzekering voor alle gezinsleden, bewijs van bankrekeningen (zichten spaarrekening) van betrokkene, medische keuring door attentia, aanslagbiljetten van inkomstenjaar 2013, 2014, fiscale fiches, afrekening van vakantiegeld van inkomstenjaar 2014 + eindjaarspremie en de geboorteaktes van de kinderen. Vervolgens werd op 31.07.2017 een beslissing tot beëindiging van verblijf genomen, deze werd echter op 10.01.2018 verbroken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Er werd nog eens een brief aan betrokkene overgemaakt met de vraag om zijn individuele (humanitaire) situatie toe te lichten alsook die van zijn kinderen. Deze brief werd op 27.01.2018 aan betrokkene betekend waarop betrokkene de volgende documenten overmaakte: loonfiches die getuigen van interim tewerkstelling (via Adecco in 2016, jan-feb 2017 en nov-dec. 2017), een brief van de advocaat van betrokkene, een bewijs van deelname aan een cursus maatschappelijke integratie van 8 sept tot 21 okt 2014, bewijs van inschrijving van Y. I. in het buitengewoon onderwijs dd. 30.01.2018 en van Y., A. voor het 1 e leerjaar A secundair onderwijs, een nieuw bewijs van ziektekostenverzekering dd.30.01.2018, attest van NT Breakthrough A dd. 26.06.2013 en NY Waystage 23.12.2016 en getuigenissen van collega's en vrienden.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene helemaal niet betwist geen gezin meer te vormen met de referentiepersoon. Ze zijn enkel nog vrienden. Betrokkene blijkt niet onder de uitzonderingsgronden te vallen overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het geregistreerd partnerschap werd afgesloten op 3.04.2014, de aanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid dateert van diezelfde datum. Toen het koppel dus op 9.02.2016 een einde stelde aan de wettelijke samenwoning, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging. Van minderjarige kinderen van de Belgische waar betrokkene enige zeggenschap zou over hebben of enig intensief contact is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin van de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° of 4° sprake is.

Wat betreft de humanitaire omstandigheden waarmee ook rekening dient gehouden te worden overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 bij het in overweging nemen van het beëindigen van het verblijfsrecht, blijkt niets deze beslissing in de weg te staan. Betrokkene meldde zich voor het eerst in België aan op 21.08.2012 als asielzoeker, het legale verblijf kwam er pas na de gezinshereniging. Betrokkene is dus legaal houder van het verblijfsrecht als gezinshereniger sinds 3.04.2014. In verhouding tot betrokkene's leeftijd kan niet gesteld worden dat dit buitengewoon lang is, waardoor het humanitair niet aanvaardbaar zou zijn heden een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht. Betrokkene is bovendien nog jong genoeg, alsook zijn kinderen, om zich terug aan te passen aan een nieuwe situatie/leefomgeving.

Wat betreft betrokkene's gezondheidstoestand blijkt hij niets te hebben meegedeeld dat het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene en zijn kinderen in de weg zou kunnen staan. Kennelijk heeft betrokkene wel eens een dokter geraadpleegd in België en heeft hij de nodige zorgen gekregen. Echter het dossier bevat geen enkele informatie waaruit blijkt dat hij heden het verblijfsrecht niet mag verliezen omwille van zijn gezondheidstoestand.

Wat betreft zijn gezins- en economische situatie dient opgemerkt te worden dat betrokkene in België vergezeld is van zijn kinderen. Zij kwamen in september 2015 hun vader vervoegen, als gezinsleden van de Belgische stiefmoeder. De kinderen van betrokkene, nl. Y., A. (xxx). en Y., I. (xxx) volgen de verblijfssituatie van hun vader. Bij gebrek aan wettelijke band met de persoon in functie van wie zij het verblijfsrecht hebben gekregen, kan immers eveneens overeenkomstig art 42 quater, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht wegens geen gezamenlijke vestiging meer. Het is in het belang van de minderjarigen hun vader te vergezellen. In die zin wordt hun gezinsleven dan ook niet geschonden. Het gezin verliest gezamenlijk het verblijfsrecht en kan bijgevolg gezamenlijk het land terug verlaten en het leven in het land van herkomst of een derde land naar keuze terug oppikken. Het feit dat de kinderen intussen school lopen in België en intussen 2.5 jaar in België verblijven is onvoldoende reden om hen verder het verblijfsrecht te laten uitoefenen. School lopen op zich is geen kenmerk van integratie. In België geldt voor alle kinderen van 6 tot 18 jaar de leerplicht ouders moeten hun kinderen laten leren. Zo wil de overheid ervoor zorgen dat iedereen onderwijs krijgt. Uit de attesten blijkt dat één van de kinderen bijzonder onderwijs volgt. De Vlaamse regering zet voor het ogenblik in op zoveel mogelijk inclusief onderwijs, kennelijk is voor Y., I. geopteerd voor bijzonder onderwijs. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het onoverkomelijk zou zijn dat de kinderen elders hun schoolcarrière zouden verder zetten, noch voor I., noch voor A. Het is trouwens schoolvakantie, dus is dit het ideale moment om de school in België af te sluiten en uit te kijken voor een nieuwe school.

Wat betreft betrokkene's economische integratie blijkt uit de voorgelegde loonfiches dat betrokkene de moeite heeft gedaan om aan de slag te gaan in België op interimbasis als produktiemedewerker, weliswaar met wisselend succes (blijkbaar geen kans gekregen om te werken van maart tot en met oktober 2017). Op zich is het natuurlijk een positief element dat betrokkene zich daartoe heeft ingezet. Echter, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene's economische bijdrage van die aard is dat hij niet kan gemist worden in België of dat het humanitair ondraaglijk zou zijn voor betrokkene om zijn job in België achter te laten.

Wat betreft betrokkene's socio-culturele integratie legde hij vermoedelijk het bewijs voor een cursus maatschappelijke integratie te hebben gevolgd, alsook twee niveau's Nederlands, alsook een aantal getuigenissen van collega's/vrienden. Iemand die verblijfsrecht krijgt als gezinslid van een Burger van de Unie is er in Vlaanderen wettelijk toe verplicht een inburgeringscursus te volgen. Deze verplichting betreft enerzijds een cursus maatschappelijke oriëntatie en voor de anderstaligen ook een cursus Nederlands. Hij heeft dus voldaan aan deze wettelijke verplichting. Er kan daarom bezwaarlijk gesteld worden dat deze attesten van een bijzondere graad van integratie getuigen. Wat betreft het niveau van Nederlands waar betrokkene is geraakt, is NT2 Waystage toch eerder basis Nederlands, het is pas vanaf het volgende niveau B1 of Threshold dat men de vaardigheid beheerst om interactie te onderhouden en over te brengen wat men wil overbrengen in uiteenlopende contexten. De getuigenissen van vrienden en collega's betreffen verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Gezien betrokkene's leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende affiniteit en binding heeft met zijn land van oorsprong, na amper enkele jaren verblijf in België, om er te kunnen terugkeren. Het feit dat betrokkene dienaangaande niets heeft voorgelegd, doet daar geen afbreuk aan. Het is aan betrokkene om het tegendeel te bewijzen, evengoed met betrekking tot zichzelf als de kinderen.

De bewijzen over een ziekteverzekering te beschikken, het blanco strafregister en alle andere documenten doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Er wordt niet betwist dat betrokkene moeite heeft gedaan om te integreren, werk te zoeken en zich aan de strafrechterlijke bepalingen te houden, echter wordt de poging tot integratie niet van die aard geacht dat het een beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene en de kinderen in de weg zou staan."

2. Onderzoek van het beroep

In een derde middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn derde middel als volgt toe:

"II.1 Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, voldoende rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken. Artikel 42quater§1, laatste lid Vw. stelt het volgende : "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

III.2. Dat volgens verweerder het zes jaar lang verblijf in België, waarvan slechts sinds 3 april 2014 legaal verblijf als gezinshereniger, niet buitengewoon lang genoeg is. Verweerder houdt in zijn beslissing onterecht enkel en alleen rekening met het legaal verblijf van verzoeker sinds 3 april 2014 als gezinshereniger. Verweerder weigert rekening te houden met verzoekers legaal verblijf als asielzoeker van 21 augustus 2012 (datum asielaanvraag) tot 6 maart 2013 (datum bevel om het grondgebied te verlaten na een negatief arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.02.2013). Eveneens weigert verweerder rekening te houden met verzoekers verblijf in België gedurende 6 jaar en zijn ondertussen legaal verblijf sedert 3 april 2014, meer dan 4 jaar. Verzoeker dient vast te stellen dat verweerder van oordeel is dat verzoekers verblijf in België niet als "buitengewoon lang" kan beschouwd worden terwijl de Vreemdelingenwet nergens de voorwaarde stelt van een "buitengewoon lang" verblijf om te kunnen weerhouden worden in het licht van een eventueel verder verblijf van verzoeker in België om humanitaire redenen. Dat verweerder in elk geval niet op een afdoende manier motiveert waarom verzoekers verblijf sedert 2012 in België, waarin hij alles in het werk stelde om zich te integreren (cf. infra), niet kan weerhouden worden in het licht van een eventueel verder verblijf van verzoeker in België om humanitaire redenen. Opnieuw is de afweging van verweerder, wanneer deze stelt dat verzoeker "nog jong genoeg is, alsook zijn kinderen, om zich terug aan te passen aan een nieuwe situatie/leefomgeving", enkel en alleen gebeurd in het licht van een terugkeer naar zijn herkomstland (cf. motivatie arrest RvV dd. 10 januari 2018).

III.3 Ook wat zijn gezins-en economische integratie in België betreft, gebeurde door verweerder, in strijd met de motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater§1, laatste lid Vw., opnieuw de afweging enkel en alleen in het licht van een terugkeer naar het herkomstland.

Verzoeker begrijpt verweerder niet wanneer hij enerzijds stelt dat het een positief element is dat verzoeker zich heeft ingezet om in België aan de slag te gaan, en anderzijds van oordeel is dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoekers economische bijdrage van die aard is dat hij niet kan gemist worden in België of dat het humanitair ondraaglijk zou zijn voor verzoeker om zijn job in België achter te laten. Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat verweerders beslissing bijzonder tegenstrijdig is.

Als verweerder tot de vaststelling komt dat verzoeker zich in België heeft ingezet waarom heeft hij dit element dan niet weerhouden om af te zien van zijn beslissing verzoekers verblijf beëindigen ? Dat verweerder gehouden is en blijft om op een afdoende manier te motiveren waarom verzoekers inzet om de Nederlandse taal te leren, zijn tewerkstelling, zijn langdurig verblijf in België, zijn kennis en spreken van de Nederlandse en Franse taal, zijn schoolgaande kinderen... niet kunnen beschouwd worden als een sociale, culturele en economische integratie in hoofde van verzoeker in het licht van een eventueel verblijf van verzoeker in België om humanitaire redenen.

Verder stelt verzoeker vast dat verweerder zijn afweging beperkt tot het toevoegen van voorwaarden aan de Vreemdelingenwet. Nergens stelt de Vreemdelingenwet toch als voorwaarde dat "verzoekers economische bijdrage van die aard dient te zijn dat hij niet kan gemist worden in België" ? Overigens verduidelijkt verweerder niet wiens economische bijdragen wel van die aard zijn/kunnen zijn dat zij niet kunnen gemist worden in België. Verweerders motivering is derhalve volledig onredelijk en onvolledig.

Ook verweerders motivering dat niet kan gesteld worden dat "het humanitair ondraaglijk zou zijn voor verzoeker om zijn job in België achter te laten" gebeurde gewoonweg opnieuw in het licht van een terugkeer naar het land van herkomst in plaats van in het licht van de vraag of deze elementen dermate zijn dat verweerder afziet van de beslissing het verblijf te beëindigen. De vaststelling dat er in Burkina Faso een werkloosheidpercentage is van 77 procent³ en verzoeker reeds de leeftijd heeft bereikt van 44 jaar maakt het voor verzoeker wel degelijk humanitair ondraaglijk om zijn job in België (waardoor hij in zijn onderhoud en deze van zijn kinderen kan voorzien) achter te laten. Verweerder kon derhalve verzoekers tewerkstelling in België (waardoor hij in het onderhoud van zijn gezin voorziet) dan ook niet

afdoen met een simpele verwijzing (en zonder enig voorafgaandelijk onderzoek naar de levensomstandigheden in verzoekers land van herkomst) naar het feit dat "het niet humanitair ondraaglijk zou zijn voor verzoeker om zijn job in België achter te laten". Dat verzoeker nog steeds in België is tewerkgesteld blijkt overigens uit de loonbrieven in bijlage (cf. stuk 2).

III.4 Ook wat de integratie en het schoollopen in België van zijn twee minderjarige dochters in de Belgische samenleving betreft, motiveert verweerder evenmin op een afdoende manier waarom hiermee geen rekening kan worden gehouden in het licht van de vraag of deze elementen dermate zijn dat verweerder afziet van de beslissing het verblijf te beëindigen. Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Volgens verweerder blijkt niet dat het onoverkomelijk is dat verzoekers kinderen, waarvan I. bijzonder onderwijs volgt, elders hun schoolcarrière zouden verder zetten. Deze beoordeling door verweerder gebeurde gewoonweg opnieuw in het licht van een terugkeer naar het land van herkomst (verweerder benoemt dit als "elders") in plaats van in het licht van de vraag of deze elementen dermate zijn dat verweerder afziet van de beslissing het verblijf te beëindigen. Verweerder stelt vast dat verzoekers kind I. bijzonder onderwijs in België volgt maar beoordeelt deze vaststelling niet in het licht van een eventueel verder verblijf van verzoeker en zijn kinderen in België om humanitaire redenen. Verweerder laat zelfs na een onderzoek in te stellen of de verdere scholing van verzoekers kind I. in het voor het kind noodzakelijke bijzonder onderwijs wel mogelijk is in Burkina Faso, verzoekers land van herkomst.

III.5 Dat tenslotte geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers langdurig verblijf in België, zijn integratie en tewerkstelling in België en zijn twee minderjarige schoolgaande kinderen in België geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de socio-economische en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en bij het verder verblijf van verzoeker in België om humanitaire redenen. Verweerder is van oordeel dat het niveau van het Nederlands, waar verzoeker is geraakt, het NT2 Waystage, eerder basis Nederlands is (en onvoldoende is om interactie te onderhouden en over te brengen wat men wil overbrengen is uiteenlopende contexten) en dat de getuigenissen van vrienden en collega's verklaringen op eer betreffen waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Verzoeker wil opmerken dat deze motivering niet afdoende is. Verzoeker wil benadrukken dat uit de door hem neergelegde verklaringen van zijn collega's en vrienden uitdrukkelijk blijkt dat verzoeker vlot Nederlands en Frans praat. Daarnaast heeft hij tal van bewijzen m.b.t. zijn langdurige tewerkstelling in België neergelegd. Dat uit deze door verzoeker neergelegde stukken samen toch voldoende blijkt dat verzoekers niveau van Nederlands ondertussen toch wel meer is dan het "basis Nederlands" (om Nederlands te spreken, schrijven,... is het niet noodzakelijk om lessen te volgen, maar kan ook aangeleerd worden op de werkvloer, gewone dagelijkse leven,...) waardoor het onredelijk en onzorgvuldig is van verweerder om te stellen dat de door verzoeker neergelegde attesten van geen bijzondere integratie getuigen. Evenmin is het onredelijk en onzorgvuldig van verweerder om te stellen dat de door verzoeker neergelegde getuigenverklaringen niet kunnen weerhouden worden omdat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan uitgesloten worden. Verzoeker merkt op dat deze motivatie van verweerder geenszins afdoende is nu deze getuigen wel degelijk oprecht verklaren dat verzoeker en zijn kinderen in de Belgische samenleving zijn geïntegreerd. Overigens zijn deze getuigen gekend (hun R.R. nr. wordt in de verklaringen weergegeven) en kunnen door verweerder eenvoudigweg gecontacteerd worden. Verzoeker begrijpt niet waarom deze verklaringen niet kunnen weerhouden worden als bewijzen van zijn socio-culturele integratie. Verzoeker ziet ook niet in op welke andere manier/met welke andere bewijsstukken hij zijn socio-culturele integratie in België dient aan te tonen.

III.6 Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 42quater§1, laatste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging en van het redelijkheidsbeginsel.

III. [...]”.

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“(…) Opnieuw zou de afweging van zijn gezins- en economische integratie enkel gemaakt zijn in het licht van een terugkeer naar het herkomstland. Volgens hem is het strijdig enerzijds te argumenteren dat het positief is dat hij zich heeft ingezet om in België aan de slag te gaan en anderzijds te motiveren dat de bijdrage niet van die aard is dat hij niet gemist zou kunnen worden in België. De beslissing zou niet afdoende gemotiveerd zijn daar de humanitaire redenen niet beoordeeld werden in het licht van een

eventueel verder verblijf. Daar er in Burkina Faso een werkloosheidspercentage is van 77% en hij de leeftijd heeft van 44 jaar, zou er wel degelijk sprake zijn van humanitaire ondraaglijkheid om zijn job in België te verlaten. Ook omtrent de integratie en het schoollopen zou niet afdoende zijn gemotiveerd. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, waardoor niet kan worden voorgehouden als zouden de elementen die verzoeker kenbaar maakte aan de verwerende partij beoordeeld zijn in het licht van een terugkeer naar zijn herkomstland.

In de bestreden beslissing staat uitdrukkelijk vermeld wat volgt:

“(…) Wat betreft de humanitaire omstandigheden waarmee ook rekening dient gehouden te worden overeenkomstig art. 42quater §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 bij het in overweging nemen van het beëindigen van het verblijfsrecht, blijkt niets deze beslissing in de weg te staan.(…)” (eigen onderlijning)

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er zeer uitvoerig werd gemotiveerd over alle door verzoeker aangehaalde elementen m.b.t. de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong, overeenkomstig artikel 42quater §1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd er wel degelijk rekening gehouden met het legale verblijf dat het gevolg was van zijn aanvraag gezinshereniging, en niet naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming. In de beslissing werd de afweging gemaakt tussen de jaren van het legale verblijf enerzijds en de leeftijd van betrokkene anderzijds. In het kader van die afweging werd geoordeeld dat het niet gaat om een buitengewoon lang verblijf – verzoeker heeft de leeftijd van 44 jaar, terwijl hij 4 jaar over een legaal verblijf heeft beschikt in België. Dergelijke afweging en het hierbij gebruiken van het woord ‘buitengewoon’, zonder dat dit woord expliciet staat vermeld in de vreemdelingenwet, komt niet neer op het toegeven van een voorwaarde aan de wet, doch wel op een loutere afweging zoals voorgeschreven door artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

M.b.t. de gezondheidstoestand werd gemotiveerd dat er geen elementen zijn waaruit zou blijken dat hij om gezondheidsredenen zijn verblijfsrecht niet zou mogen verliezen.

M.b.t. zijn kinderen en de gezinssituatie werd erop gewezen dat de kinderen de verblijfsstatus van hun vader, dus verzoeker volgen en dat het einde van het verblijfsrecht dan ook tot gevolg heeft dat het gezin gezamenlijk het verblijfsrecht verliest. Daarnaast werd erop gewezen dat het schoollopen een onvoldoende reden is om hen verder het verblijfsrecht te laten uitoefenen. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat er ingegaan werd op de mogelijkheid om een school elders dan in België uit te zoeken te meer nu de beslissing genomen werd in de schoolvakantie. Dergelijke motivering heeft geenszins tot gevolg dat het element van het schoollopen en de gezinssituatie beoordeeld werd in het licht van een terugkeer naar het herkomstland.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de verwerende partij over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid beschikt in het kader van artikel 42quater van de vreemdelingenwet en dat het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat de voorgelegde attesten m.b.t. integratie en economische integratie, hoewel de economische bijdrage en de gevolgde cursussen oriëntatie en Nederlands erkend worden, niet van die aard zijn om zich te verzetten tegen de beslissing waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht.

Tenslotte werd m.b.t. zijn leeftijd gemotiveerd dat het redelijk is te stellen dat hij nog voldoende affiniteit en binding heeft met zijn land van herkomst daar hij slechts enkele jaren legaal verblijf heeft gehad in België. Verzoeker heeft alleszins het tegendeel niet aannemelijk gemaakt.

“Verzoekster meent dat de gemachtigde in casu op kennelijk onredelijke wijze van oordeel is dat er geen sprake is van een uitzonderlijke integratie, ondanks het feit dat verzoekster Nederlands heeft geleerd en werkt. Ze tracht het uitzonderlijk karakter van haar integratie aan te tonen door te wijzen op het feit dat haar integratie en werk juist hebben geleid tot de breuk met haar eerste partner, nu hij niet gelukkig zou geweest zijn met het belastingregime waaraan hij was onderworpen en het feit dat hij een werkloosheidsuitkering ontving die lager lag dan indien verzoekster niet zou werken. De Raad merkt hier vooreerst op dat dienaangaande de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad zich in deze niet in de plaats kan stellen van de gemachtigde. De Raad stelt vast dat de gemachtigde niet heeft ontkend dat verzoekster de taal kent en werkt, doch dat dit niet volstaat om van een uitzonderlijke integratie te spreken dermate dat moet afgezien worden van de beëindiging van het verblijfsrecht om humanitaire redenen.” (RVV, arrest nr. 168.141 d.d. 24 mei 2016) [...] Het derde middel is ongegrond.”

In zijn derde middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in het derde middel naar de motivering van het arrest van de Raad van 10 januari 2018. In dit arrest werd de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijf vernietigd omdat de beoordeling waartoe de gemachtigde op grond van artikel 42, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet toe gehouden is, werd gedaan in het licht van een terugkeer naar het herkomstland en niet in het licht van het al dan niet beëindigen van het verblijf. Ten overvloede stelde de Raad toen vast dat de gehele motivering waaruit bleek dat de gemachtigde geen belemmering zag voor een terugkeer naar het herkomstland, haaks stond op de beslissing “zonder” bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt onder meer dat wat betreft zijn gezins- en economische integratie in België, de afweging van de gemachtigde opnieuw enkel en alleen in het licht van een terugkeer naar het herkomstland gebeurde. De gemachtigde is volgens verzoeker nochtans gehouden om op een afdoende manier te motiveren waarom zijn tewerkstelling geen voldoende reden is om het verblijfsrecht niet te beëindigen. Ook de motivering dat niet kan gesteld worden dat “het humanitair ondraaglijk zou zijn voor verzoeker om zijn job in België achter te laten” gebeurde volgens verzoeker opnieuw in het licht van een terugkeer naar het land van herkomst in plaats van in het licht van de vraag of deze elementen dermate zijn dat de gemachtigde afziet van de beslissing het verblijf te beëindigen. Om zijn belang hierbij aan te tonen, wijst verzoeker op loonfiches, gevoegd bij het verzoekschrift. Ook wat de integratie van zijn twee minderjarige dochters in de Belgische samenleving betreft, motiveert de gemachtigde volgens verzoeker evenmin op een afdoende manier waarom hiermee geen rekening kan worden gehouden in het licht van de vraag of deze elementen dermate zijn dat de gemachtigde afziet van de beslissing het verblijf te beëindigen. Volgens de gemachtigde blijkt niet dat het onoverkomelijk is dat de kinderen van verzoeker, waarvan I. bijzonder onderwijs volgt, “elders” hun schoolcarrière zouden verder zetten. Deze beoordeling door de gemachtigde gebeurde opnieuw in het licht van een terugkeer naar het land van herkomst in plaats van in het licht van de vraag of deze elementen dermate zijn dat de gemachtigde afziet van de beslissing het verblijf te beëindigen. De gemachtigde stelt volgens verzoeker verder vast dat zijn kind I. bijzonder onderwijs in België volgt maar beoordeelt deze vaststelling niet in het licht van een eventueel verder verblijf van verzoeker en zijn kinderen in België om humanitaire redenen.

De vraag of er afdoende gemotiveerd werd, moet onderzocht worden in het licht van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

6° [...].

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, [...].

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De gemachtigde heeft op basis van de door verzoeker voorgelegde elementen een onderzoek zoals bepaald in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet verricht. Volgens deze bepaling houdt de gemachtigde bij zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De Raad vernietigde bij arrest nr. 197 659 van 10 januari 2018 de beslissing van 31 juli 2017 die een einde stelde aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad motiveerde daarin onder meer als volgt:

“De Raad stelt vast dat uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de voormelde elementen van de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong moeten worden beoordeeld “bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf”. Dit houdt in dat de gemachtigde moet rekening houden met deze elementen, zelfs als door de gemachtigde op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een einde kan gesteld worden aan het verblijf omdat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd. Met andere woorden, het komt op grond van het derde lid van dat artikel aan de gemachtigde toe te beoordelen of de humanitaire situatie dermate belangrijk is dat hij omwille van die elementen al dan niet afziet van de beëindiging van het verblijf. Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel op de beslissing van de mogelijkheid tot beëindiging van verblijf.

Echter, uit de motieven gewijd aan het onderzoek naar de humanitaire omstandigheden zoals vereist door artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde de elementen inzake de gezinssituatie, integratie en economische situatie voor het overgrote deel heeft beoordeeld in het licht van een terugkeer naar het herkomstland in plaats van in het licht van de vraag of deze elementen dermate zijn dat de gemachtigde afziet van de beslissing het verblijf te beëindigen. [...]

De Raad volgt verzoeker dan ook dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd over de integratie, tewerkstelling (economische situatie) en de twee minderjarige schoolgaande kinderen (gezinssituatie) in het licht van een eventueel verder verblijf van verzoeker en zijn kinderen in België om humanitaire redenen. De afweging is thans gebeurd in het licht van een terugkeer naar het herkomstland en ook in de nota bekijkt verweerder de beoordeling in het licht van een terugkeer naar het land van oorsprong. De beoordeling in het licht van een verwijderingsbeslissing is echter neergelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en verschilt dus van de beoordeling waartoe de gemachtigde gehouden is bij de beëindiging van een verblijf zoals blijkt uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.”

Over de gezins- en economische situatie en de economische integratie van verzoeker in het Rijk motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing als volgt:

“Wat betreft zijn gezins- en economische situatie dient opgemerkt te worden dat betrokkene in België vergezeld is van zijn kinderen. Zij kwamen in september 2015 hun vader vervoegen, als gezinsleden van de Belgische stiefmoeder. De kinderen van betrokkene, nl. Y., A. (xxx) en Y., I. (xxx) volgen de verblijfssituatie van hun vader. Bij gebrek aan wettelijke band met de persoon in functie van wie zij het verblijfsrecht hebben gekregen, kan immers eveneens overeenkomstig art 42 quater, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht wegens geen gezamenlijke vestiging meer. Het is in het belang van de minderjarigen hun vader te vergezellen. In die zin wordt hun gezinsleven dan ook niet geschonden. Het gezin verliest gezamenlijk het verblijfsrecht en kan bijgevolg gezamenlijk het land terug verlaten en het leven in het land van herkomst of een derde land naar keuze terug oppikken. Het feit dat de kinderen intussen school lopen in België en intussen 2.5 jaar in België verblijven is onvoldoende reden om hen verder het verblijfsrecht te laten uitoefenen. School lopen op zich is geen kenmerk van integratie. In België geldt voor alle kinderen van 6 tot 18 jaar de leerplicht ouders moeten hun kinderen laten leren. Zo wil de overheid ervoor zorgen dat iedereen onderwijs krijgt Uit de attesten blijkt dat één van de kinderen bijzonder onderwijs volgt. De Vlaamse regering zet voor het ogenblik in op zoveel mogelijk inclusief onderwijs, kennelijk is voor Y., I. geopteerd voor bijzonder onderwijs. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het onoverkomelijk zou zijn dat de kinderen elders hun schoolcarrière zouden verder zetten, noch voor I., noch voor A. Het is trouwens schoolvakantie, dus is dit het ideale moment om de school in België af te sluiten en uit te kijken voor een nieuwe school.

Wat betreft betrokkenes economische integratie blijkt uit de voorgelegde loonfiches dat betrokkene de moeite heeft gedaan om aan de slag te gaan in België op interimbasis als produktiemedewerker, weliswaar met wisselend succes (blijkbaar geen kans gekregen om te werken van maart tot en met oktober 2017). Op zich is het natuurlijk een positief element dat betrokkene zich daartoe heeft ingezet Echter, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkenes economische bijdrage van die aard is dat hij niet kan gemist worden in België of dat het humanitair ondraaglijk zou zijn voor betrokkene om zijn job in België achter te laten.”

Anders dan wat betreft de motieven aangaande de gezondheid en socio-culturele integratie die niet zijn beoordeeld in het licht van een verwijderingsbeslissing, blijkt uit de voornoemde motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde opnieuw de gezins- en economische situatie en de economische integratie van verzoeker in hoofdzaak onderzocht heeft in het licht van een terugkeer naar het herkomstland of minstens in het licht van een verwijdering van het grondgebied, en niet in het licht van het al dan niet beëindigen van het verblijfsrecht. Zo motiveert de gemachtigde dat: *“Het gezin [...] kan bijgevolg gezamenlijk het land terug verlaten en het leven in het land van herkomst of een derde land naar keuze terug oppikken”, “de kinderen elders hun schoolcarrière zouden verder zetten”, “Het is trouwens schoolvakantie, dus is dit het ideale moment om de school in België af te sluiten en uit te kijken voor een nieuwe school”, “bezwaarlijk kan gesteld worden dat betrokkene economische bijdrage van die aard is dat hij niet kan gemist worden in België of dat het humanitair ondraaglijk zou zijn voor betrokkene om zijn job in België achter te laten”*. De Raad stelt vast dat ook reeds in zijn voormelde arrest hij in de vernietigde beslissing van 31 juli 2017 de motieven had aangestipt: *“Het gezin [...] kan bijgevolg gezamenlijk het land terug verlaten en het leven in het land van herkomst terug oppikken” of “het is trouwens schoolvakantie, dus is dit het ideale moment om de school in België af te sluiten en elders verder school te lopen.”*

De Raad herhaalt dan ook dat uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de voormelde elementen van de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong moeten worden beoordeeld “bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf”. Dit houdt in dat de gemachtigde moet rekening houden met deze elementen, zelfs als door de gemachtigde op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een einde *kan* gesteld worden aan het verblijf omdat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd. Met andere woorden, het komt op grond van het derde lid van dat artikel aan de gemachtigde toe te beoordelen of de humanitaire situatie dermate belangrijk is dat hij omwille van die elementen al dan niet afziet van de beëindiging van het verblijf. Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel op de beslissing van de mogelijkheid tot beëindiging van verblijf.

Uit bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de gezins- en economische situatie van verzoeker blijkt dat de gemachtigde deze elementen opnieuw voor het overgrote deel heeft beoordeeld in het licht van een terugkeer naar het herkomstland of een verwijdering van het grondgebied in plaats van in het licht van de vraag of deze elementen dermate zijn dat de gemachtigde afziet van de beslissing het verblijf te beëindigen. De Raad wijst er evenwel op dat het voormelde arrest nr. 197 659 van 10 januari 2018 kracht van gewijsde heeft. Het gezag van gewijsde *“houdt het vermoeden van waarheid van een rechterlijke beslissing is dat belet dat de beslissing nog in vraag wordt gesteld door hetzelfde of een ander rechtscollege, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding”* (J. DUJARDIN en J. VANDELANOTTE, *Inleiding tot het publiek recht, basisbegrippen*, Brugge, die Keure, 1994, 125).

De Raad volgt verzoeker dan ook dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd over de gezins- en economische situatie in het licht van een eventueel verder verblijf van verzoeker en zijn kinderen in België om humanitaire redenen. De afweging op deze punten is thans gebeurd in het licht van een terugkeer naar het herkomstland of een verwijdering van het grondgebied. De beoordeling in het licht van een verwijderingsbeslissing is echter neergelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en verschilt dus van de beoordeling waartoe de gemachtigde gehouden is bij de beëindiging van een verblijf zoals blijkt uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat in de bestreden beslissing het volgende uitdrukkelijk vermeld staat: *“(…) Wat betreft de humanitaire omstandigheden waarmee ook rekening dient gehouden te worden overeenkomstig art. 42quater §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 bij het in overweging nemen van het beëindigen van het verblijfsrecht, blijkt niets deze beslissing in de weg te staan.(…)”*. Dit zeer algemene motief doet echter geen afbreuk aan het feit dat specifiek over de gezins- en economische situatie van verzoeker op determinerende wijze werd gemotiveerd in het licht van een terugkeer of verwijdering van het grondgebied. Verweerder meent in de nota dat nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, niet kan voorgehouden worden als zouden de elementen die verzoeker kenbaar maakte aan de gemachtigde beoordeeld zijn in het licht van een terugkeer naar zijn herkomstland. De Raad kan dit niet volgen. Het feit dat de bestreden beslissing in de titel inderdaad expliciet is genomen “zonder” bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de

gemachtigde er wederom niet van weerhouden om toch de gezins- en economische situatie op determinerende wijze in het licht van een terugkeer of vertrek naar een derde land te beoordelen, wat opnieuw tegenstrijdig is. De Raad stelde reeds ten overvloede in arrest nr. 197 659 vast dat een motivering waaruit blijkt dat de gemachtigde geen belemmering ziet voor een terugkeer naar het herkomstland of vertrek naar een derde land, juist haaks staat op de beslissing “zonder” bevel om het grondgebied te verlaten. Verder stelt verweerder in de nota dat de motivering aangaande de kinderen, met name dat zij omwille van de schoolvakantie de mogelijkheid hebben om een school te zoeken elders dan in België, niet tot gevolg heeft dat het element van het schoollopen en de gezinssituatie beoordeeld werd in het licht van een terugkeer naar het herkomstland. De Raad stipt hierbij aan dat de gemachtigde het uitdrukkelijk heeft over “de school in België af te sluiten”. De Raad ziet niet in hoe dit anders kan gelezen worden als dat dit een beoordeling is die gebeurt in het licht van een verwijdering of vertrek uit het Rijk en niet of de schoolsituatie dermate is dat eventueel het verblijfsrecht kan behouden worden.

Het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen doet aan bovenstaande vaststellingen dan ook geen afbreuk.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat ook wat betreft de motieven die betrekking hebben op de leeftijd van verzoeker uitdrukkelijk is gemotiveerd in het licht van de terugkeer naar het herkomstland, nu de gemachtigde stelt: “*Gezien betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende affiniteit en binding heeft met zijn land van oorsprong [...] om er te kunnen terugkeren.*”(eigen onderlijnen)” De Raad erkent dat de gemachtigde een ruime appreciatiebevoegdheid heeft over de concrete appreciatie van het bepaalde in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, doch volgens de bewoordingen van die wetsbepaling moet die beoordeling wel gebeuren in het licht van het al dan niet beslissen om een einde te stellen aan het verblijf.

Verzoeker maakt de schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde 3 juli 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES